

*A povedal im aj podobenstvo: Či azda môže slepý viesť slepého? Či nepadnú obaja do jamy?*

*Nie je učeník nad svojho učiteľa, ale vyučený bude každý, keď bude ako jeho učiteľ.*

Lukáš 6:39-40

Slepota znamená hrozné trápenie. Koľko vecí, z ktorých sa vidiaci ľudia tešia a ktoré pokladajú za samozrejmé, je neznámych tým, ktorí sú nevidomí. Je pravda, že vďaka modernej technológii je možnosť prežívať plnohodnotnejší život väčšia, ale ten presný a nádherne vytvorený nástroj, ľudské oko, je nenahraditeľný. Ak je v dnešnej dobe strata zraku znevýhodnením (hendikepom), predstavte si, aké to muselo byť pred 2000 rokmi. Je to smutný obraz spoločnosti tých čias, kedy väčšina, ak nie všetci nevidiaci, s ktorými sa stretávame v evanjeliách, musela žobrať, aby prežila. Aby sa mohli presunúť hoci aj na krátke vzdialenosti, museli mať títo ľudia sprievodcu; možno príbuzného alebo priateľa.

Ale skúste si predstaviť, že slepý človek požiadava iného slepého človeka, aby ho viedol! Bolo by

to nezmyselné. Dôvodom, prečo človek potrebuje sprievodcu, je, aby sa zabránilo nebezpečenstvu a aby sa bezpečne našiel cieľ cesty, avšak pri slepom sprievodcovi by celá táto snaha bola márna. Ak by ste nevedeli, že váš sprievodca je nevidomý, mohli by ste si falošne namýšľať, že je všetko v poriadku, ale pravdepodobne by sa prihodilo nešťastie nielen jednej nevidomej osobe, ktorá by napríklad spadla do jamy, ale dvom.

V texte sa hovorí, že tento krátky príbeh, ktorý porozprával Ježiš, je podobenstvo. Pán sa v ňom zaiste snaží vyjadriť duchovné ponaučenie. O čom tu hovorí? Slepý človek tu predstavuje niekoho, kto nedbá na duchovnú pravdu, nepozná pravdu, je to niekto, kto nepozná Boha a nedokáže skutočne porozumieť evanjeliu. Ako sa človek dostane do takého stavu? Apoštol Pavol dáva odpoveď na túto otázku kresťanom v druhom liste do Korintu. Hovorí v ňom toto: „A ak aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohto sveta (satan) oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha.“ (2. Korinským 4:4). Toto je dôvod, prečo sú ľudia držaní v nevedomosti o skutočnom obsahu evanjelia; satan ich zaslepil, a preto sú v duchovnej tme. Títo ľudia potrebujú spoľahlivého učiteľa, ktorý zažil duchovné osvietenie, a preto je schopný iných viesť k svetlu. Ale deje sa toto: Namiesto toho, aby išli k takto osvieteným, idú k tým, ktorí sú považovaní za zbožných, ktorí sú všeobecne uznávaní ako predstavitelia určitého náboženstva, avšak sami sú slepí. Aké strašné to je byť slepým a odovzdať seba a svoju dušu takým, ktorí sú rovnako slepí ako my! Namiesto údajnej vedomosti sa ukáže, že nepoznajú cestu, ktorá vedie k Bohu a k jeho spaseniu. Dôsledky môžu byť katastrofálne. Smerujú k pádu a ťahajú k pádu aj nás!

Ježiš Kristus sa týmto spôsobom často odvolával na náboženských vodcov a učiteľov svojej doby (zákonníkov a farizejov), ale takíto falošní učitelia sa bežne vyskytujú aj v dnešnej dobe. Ako teda rozlišovať medzi falošným a pravým učiteľom? Odpoveďou je už citovaný verš z druhého listu Korinským 4:4.

Všimnime si ale, ako apoštol Pavol pokračuje: „Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvetlenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.“ (verš 5). Čo tu Pavol vlastne hovorí? Čím sa kvalifikuje ako dobrý a spoľahlivý učiteľ? Kvalifikuje sa tým, že kedysi bol slepý, ale teraz mu bol daný zrak. Boh, ktorý v deň stvorenia povedal „Nech je svetlo“, zasvietil do srdca Pavla a iných pravých kresťanov, v dôsledku čoho sa im dostalo svetla poznania Boha, ktorý sa zjavil v Ježišovi Kristovi.

Takže prvá kvalifikácia na spoľahlivého vodcu je, že musí mať osobnú (z prvej ruky) skúsenosť prijatia duchovného zraku. Predtým bol slepý, ale teraz sám Boh zasvietil svetlo svojej pravdy do jeho srdca, takže spoznal Boha, vstúpil do osobného vzťahu s Bohom vďaka Ježišovi Kristovi.

Ale nestačí mať iba osobné svedectvo o tom, čo Boh urobil v živote človeka. Ak chcete vedieť, či sprievodca je spôsobilý, alebo nie, je tiež dôležité poznať, čo učí. Čo je predmetom jeho učenia? Pavol píše: nekážeme sami seba. Tým akoby chcel povedať: „Nesnažíme sa získať nasledovníkov, ktorí by nás nasledovali, ani zverbovať členov pre náš zbor.“ Čo teda Pavol a ostatní apoštoli kázali? My kážeme Krista, je ich odpoveď. Inými slovami, my nie sme dôležití, je to Kristus, na kom záleží, pretože jedine on môže dať zrak slepým, jedine on môže vyviesť ľudí z ich temnoty do svetla. Jedine on môže spasíť. Nie je to cirkev a jej sviatosti, ktoré zachraňujú, nie, je to požehnaná Osoba, Ježiš Kristus, ktorý svojím dokonalým životom a obetnou smrťou umožnil ľuďom získať odpustenie a večný život.

Pavol a jeho spolupracovníci kázali Krista ako Spasiteľa, ale aj ako Pána. Nemôžete očakávať, že Ježiš vás spasí, ak nemáte vôľu, aby sa stal Pánom vášho života. Musíte mu zveriť úplnú vládu nad všetkými oblasťami vášho života. To je úloha každého oprávneného učiteľa: zvestovať Krista ako Spasiteľa a Pána. Práví učitelia nepokladajú seba za dôležitých; naopak, uvedomujú si, že sú jednoducho služobníci – služobníci Boha, ale aj služobníci Cirkvi.

Takže, čo by som vám, priatelia, poradil ja? Dúfam, že ste spoznali, aké dôležité je mať spoľahlivého učiteľa. Svojho perspektívneho (nádejného) učiteľa sa vždy najprv opýtajte, ako ho Pán vyviedol z jeho slepoty a ako získal duchovné svetlo a porozumenie. Ak nemá také svedectvo, tak to pravdepodobne znamená, že on sám je stále slepý a nie je hoden vašej dôvery. Mali by ste aj pozorne počúvať, čo káže. Je Ježiš Kristus stredobodom jeho kázania? Ak nie, mám podozrenie, že Ježiš skutočne nie je Pánom jeho života. Od takejto osoby treba bočiť.